

EEN ZOON VAN

Roelof ten Napel

Een zoon van

Roman

HOLLANDS DIEP
AMSTERDAM
2020

De auteur ontving voor het schrijven
van dit boek een projectsubsidie van
het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling
van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam

© Roelof ten Napel, 2020

© Hollands Diep, Amsterdam 2020

Omslagbeeld: © Roelof ten Napel

Foto auteur: privécollectie Joost Oomen & Helena Hoogenkamp

Omslagontwerp: Bureau Beeldzorg, Antwerpen

Typografie: Krijnie Gerritsen, bijzee

ISBN 978 90 488 4501 9

ISBN 978 90 488 4502 6 (e-book)

NUR 301

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor Edward

Boys that “believe” are very lonesome —
Other Boys are “lost” —

(Emily Dickinson, 'Diagnosis of the Bible, by a Boy,' c. 1882)

I

Hij stak de biljetten in een envelop, had ervoor gezorgd dat ze gebruikt leken, kriskras vouwen gemaakt. Zijn moeder wilde graag dat hij het geld met anderen zou wisselen, maar welke anderen dan, en niemand liep hier toch rond met cash, laat staan met briefjes van vijftig. Ze had ergens gelezen dat de banken, belasting en overheid je briefgeld door middel van watermerken en codes konden volgen, in kaart konden brengen waar alles vandaan kwam. Ze wilde niet worden gevolgd.

Wolff likte de envelop maar dicht, de briefjes tussen een dubbelgevouwen A4'tje, zodat je ze tegen het licht niet kon zien. Hij pakte een pen en schreef het adres op de voorkant. Plakte op de gok twee postzegels.

Zo ging er elke maand een deel van zijn aanvullende beurs naar zijn ouders. Zijn bijdrage aan het gezin, vonden ze, nu hij volwassen was. Dat studeren was heel mooi, fijn dat hij zo'n knappe kop had, maar het bracht nog geen brood op de plank. Wolff wist niet of ze er zelf in geloofden, in die onderbouwing, of dat ze gewoon iets moesten zeggen om te verbergen dat het nodig was, dat ze zonder niet rondkwamen. De kinderbijslag was nu weggefallen.

Een flink deel van de eerstejaars had elkaar al leren kennen op een introductiekamp, ontdekte hij in september. Wolff had geen kamp bezocht, was pas in die introweek verhuisd. Hij had eigenlijk geen idee hoe het zou gaan werken, hier,

had op afstand met moeite een kamer gevonden en bij de kringloop een tafel, stoel, kast en matras gekocht, zelfs betaald om die te laten bezorgen tot aan de stoep. Toen moest het nog de trappen op.

In de eerste maanden was een vrij eenvoudig ritme ontstaan. Hij ging naar zijn colleges, maakte daarna in de bieb meteen de opdrachten die hij meekreeg. Een paar keer in de week fietste hij langs het antiquariaat voor een boek, dat hij de rest van de tijd aan het lezen was. Hij probeerde goed en goedkoop te eten. Keerde in het weekend soms terug naar Friesland, maar bleef steeds vaker ook hier, maakte een wandeling door de stad.

Er woonden twee andere jongens in het huis. Eén, Dorian, liet maar weinig van zich zien, kwam zijn kamer uit om instantnoedels te maken en naar het toilet te gaan, te douchen, verder niet. Soms hoorde Wolff schietgeluiden uit zijn kamer komen, dus hij was waarschijnlijk vooral aan het gamen, misschien vaker met een koptelefoon op. De ander, Aron, was iets ouder en maakte een praatje als ze samen in de keuken stonden, maar had verder gewoon zijn eigen leven. Hij werkte met een vriend aan een startup, ze hadden een app gemaakt, Wolff was het fijne ervan vergeten.

Het huis was, al met al, geen bizar sociale plek.

Met kerst bezocht hij zijn ouders, met oudjaar lag hij in bed. Het werd lente, warmer. Colleges, tentamens, lezen. Colleges, lezen. Als een monnik, alsof zijn dagen moesten voldoen aan een kloosterregel. Er zat iets aangenaams in die discipline, in onderwerping. Te voelen hoe je in het voorbijgaan bent ingebed, en er niet aan gaat ontsnappen.

Iemand schreef dat de tijd zelf al kenbaar maakt geen eeuwigheid te zijn, en dat hij met geweld alle schijn van de wereld rukt. Wolff dacht aan oude foto's. Hij onderstreepte het.

Tijdens een wandeling door de stad zag hij, in het winkelcentrum, een vrouw driftig op en neer lopen. Ze sprak hardop in zichzelf. Wolff kon haar niet verstaan. Ze liep een hal in, en terug, en opnieuw. Hij moest denken aan zijn ouders. Ging naar haar toe.

Kan ik ergens mee helpen?

De vrouw zocht in het rond.

Ik zoek de doekádie.

Ze leek wat moeilijk uit haar woorden te komen.

Sorry?

De Lucardi zat hier.

Ze begreep het niet. Het stond niet aangegeven.

Het wordt hier verbouwd, zei Wolff. Maar ik weet wel waar de Lucardi nu is.

Hij begon het uit te leggen, maar merkte hoe moeilijk dat was. Je moest op het nieuwe kruispunt verderop linksaf, maar schuin, de tweede gang in – de weg splitste zich vrijwel meteen opnieuw.

Ik ga wel even met u mee. Kom.

Hij begon gewoon maar te lopen, de vrouw naast hem, nog steeds een beetje ontdaan. Ze kwamen aan bij de juiste gang, je zag de winkel al zitten, en Wolff wees. De vrouw ontspande, bedankte hem niet eens, versnelde haar pas.

Wolff keek haar na.

De droefheid hiervan.

Die mevrouw wou gewoon wat oorbellen, een ringetje. Was hier vandaag met de trein, misschien, had betaald voor de trein. En nu was haar Lucardi kwijt, hadden ze de Lucardi verplaatst. Hadden ze alles veranderd. Het tijdelijk verplaatsen van een budgetjuwelier genoeg om iemand overstuurt te maken. Het slecht aangeven van de verplaatsing, omdat het nu even verderop was, je liep het wel tegen het lijf. En deze vrouw maar op en neer, op en neer, door dezelfde gang.

Wolff kon niet helpen aan haar te denken als aan een verdrietig diertje, in een doolhof, eenvoudig voor iedereen die het van bovenaf bekeek. Een vlieg in een fles.

Kon niet helpen te denken aan de envelop, het briefgeld, het omslachtige daarvan. Een oplossing, maar voor een probleem dat er amper hoefde te zijn.

Om minder van wat hij las te vergeten, en zijn eigen gedachten erbij te onthouden, kocht hij een stapel schriften, waarin hij aantekeningen begon te maken. Dagboeken, maar zonder data, en haast zonder belevenissen anders dan van zijn eigen, lezende binnenwereld. Sommige notities besloegen maar een losse zin, werden gescheiden door witregels. De schriften stapelden zich op naast zijn matras.

Om het niet te vergeten? Hij las amper iets terug. Misschien schreef hij zijn denken op zodat het ergens anders plaatsvond dan in zijn hoofd – om wat afstand te scheppen tot zichzelf, wat ademruimte.

Zo'n maand later zat hij in het antiquariaat gehurkt bij een kast. Het was een goede dag, veel nieuwe boeken die zijn aandacht trokken. Hij probeerde meestal met een enkel boek naar huis te gaan, maar vroeg zich af of dat ging lukken.

Op den duur viel hem een stempel op, voorin. Van een vogel op een steen. Een havik? Een naam eronder, James Harlow, twee jaartallen. Wolff ging de boeken langs die hij net had teruggezet, en vond, keer op keer, dezelfde stempel. James was overleden, men had zijn boeken opgeruimd, verkocht, maar niet zonder ze te markeren, zonder hem erin achter te laten.

Thuisgekomen zocht hij de naam op. Een universiteitsdocent, filmwetenschappen. Niet erg oud geworden.

Wolff stelde zich voor hoe de boeken zich nu verspreidden, straks in allerhande boekenkasten stonden. De samenhang

die ertussen had bestaan, in het hoofd van een specifieke jonge man, kon je onmogelijk herstellen. Hij keek naar zijn eigen stapels boeken, de volgordes die hij erin had aangebracht – welke boeken, soms eeuwen na elkaar geschreven, voor hem bij elkaar hoorden. Al die bijna loze ordeningen.

De weken gingen door. Aan het einde van de zomer schreef hij zich in voor een tweetal extra vakken, zijn ritme nog voller.

Als iemand hem, uit het niets, had gevraagd of hij soms ongelukkig was, was hij waarschijnlijk stilgevallen. Omdat het kon kloppen, misschien, maar vooral omdat het hem dan niet was opgevallen. Hij voelde zich niet ongelukkig, hij voelde zich verdoofd. Wolff stond uit. De dagen speelden zich af. Alsof er voorbij verveling nog een halte lag, naamloos, waar alles de indruk maakte te worden gemompeld.

Aan het begin van zijn tweede jaar, op de gang van een universiteitsgebouw, werd hij aangesproken door een meisje dat hij wel van een bijvak herkende, maar waarvan hij de naam niet meer wist. Ze vroeg hem of hij donderdagavond al iets te doen had.

Wolff, toch?

Ja. Sorry – hij keek haar verontschuldigend aan – jij heette?

Sara, zei ze, of Saar, hij mocht het zelf weten. Haar ouders gebruikten beide, ze reageerde wel. Ze zei dat hij altijd fijne vragen stelde, tijdens colleges, dat hij beter dan anderen door leek te hebben wat ook de rest niet begreep, of het scherper kon verwoorden. Als ze de draad kwijtraakte, trad de opluchting al in als hij zijn hand opstak.

Wolff kon niet peilen of ze er gewoon goed in was om aardig te zijn. Sommige mensen hadden zo'n moeiteloos, vanzelfsprekend charisma.

Maar – donderdagavond?

Ze keek vriendelijk, vragend.

Het was druk in het café, overal kleine groepjes mensen. Wolff besloot een cola te bestellen zodat hij iets in zijn handen had. Achterin werd een podium opgebouwd, werden boxen op standaarden getild en gemonteerd.

Wolff voelde zich een journalist, gevraagd om de avond te verslaan. Hij bekeek de studenten, merkte dat het hem maar weinig moeite kostte om zich een houding aan te meten, hoewel hij alleen stond. Op de middelbare was zijn lichaam nu een en al ongemak geweest. Er was de afgelopen maanden blijkbaar iets in hem veranderd.

Het was iets wat hij registreerde, meer niet.

Je bent gekomen!

(Sara, ergens achter hem.)

Wat goed.

Ze kwam naast hem staan, klonk haar biertje tegen zijn cola. Woonde hij in de buurt?

Met de fiets was het te doen.

Tof, zei ze, en keek de ruimte rond. Ze vroeg of hij er zin in had. Wolff haalde zijn schouders kort op, was wel benieuwd.

Ja, zei ze, heel goed, ik ook. Alsof hij met haar opmerking had ingestemd.

Wolff zocht een kruk op, en wachtte af. Het licht werd gedimd. Het was Sara zelf, blijkbaar, die presenteerde. Ze heette iedereen welkom bij de *open mic* – ze overdreef het Engels, lachte – het open podium, dus. Er was een hele rits interessante acts. En bestel tussendoor vooral nog een biertje, maar probeer het stil te houden. Ze vroeg mensen vriendelijk geen koffie te drinken, die machine maakte zo'n lawaai – maar dat werd vast geen probleem.

Ze tilde haar glas op, en de zaal proostte mee.

Stand-up, sketches, matige rap, spoken word. De avond vulde zich. Wolff liet het gebeuren. Af en toe sprak Sara hem weer aan, vroeg of hij ervan genoot.

Tegen het einde van het programma kwam er een jongen op, alleen, met een gitaar. Z'n openingspraatje was wat me-
lig, maar vervolgens zong hij een pijnlijk, klein nummer. Het
was alsof het donkerder werd – mensen bleven merkbaar
stiller. Iedereen, zo leek het, hield de adem in.

Wolff vroeg zich af of hij ook die jongen, net als Sara, eer-
der had gezien. Hij kwam hem bekend voor. Was het ge-
woon zo'n soort gezicht?

Mensen joelden, klaptten. De jongen bedankte ze mild,
glimlachend, en ging weer van het podium af. Wolff zag
hem tussen de mensen door naar achter komen, naar hem.
Hij kwam naast Wolff aan de bar staan, leunde eroverheen
zodat de barman hem horen kon.

Erg mooi, zei Wolff.

De jongen keek op.

Dank je!

Iemand die een compliment simpelweg in ontvangst kon
nemen.

De jongen kneep zijn ogen fijn. Wolff, toch?

(Al deze mensen die zijn naam al kenden.)

Sorry, zei Wolff, ik ben je aankondiging alweer vergeten.
Of had Sara je naam niet gezegd?

De jongen stak zijn hand uit, hij heette Ezra. Wolff ken-
de Saar dus al? Sinds dinsdag, zei hij, vanwege dit gebeuren
hier, en trok met een opgestoken vinger cirkels, als om de
hele ruimte aan te wijzen. Ezra lachte. Ja, ze was flink gaan
ronselen. Maar het had wel gewerkt, zei hij, en keek over zijn
schouder.

Uiteindelijk bleef Wolff langer hangen dan hij van tevoren
had verwacht. Hij stelde Ezra vragen over z'n muziek, hoe
lang hij al speelde, en toen er nog een handvol mensen over
was, vooral van de organisatie, ging hij met hen aan tafel zit-
ten.

Op een zeker moment verschoof het gesprek zich naar Gerard Reve, *De avonden*. Het feit dat-ie dat boek op advies van zijn psychiater had geschreven. Een luide, wat pretentieuze jongen – Erwin – riep over tafel dat dat er niet toe deed, de auteur was dood, mensen, hadden ze dat niet meegekregen?

Blijkbaar zag Sara Wolff fronsen, ze vroeg of hij soms iets wilde zeggen.

Mensen keken hem aan.

Hij besloot Erwin te vragen wat hij bedoelde.

Je weet wel, zei hij, 'De dood van de auteur'? Roland Barthes? Canoniek essay van de twintigste eeuw?

Wolff had geen zin in dit gesprek.

Ja ja, zei hij. Maar Barthes zegt nergens dat je het leven van de auteur niet bij je lezing mag betrekken. Hij reageert alleen op de gewoonte van critici om te geloven dat een schrijver de betekenis aan zijn werk kan *opleggen*, op hun neiging te kijken naar wat een schrijver zelf over het werk heeft gezegd, alsof het daarmee klaar zou zijn. Barthes merkt simpelweg op dat een schrijver de betekenis van z'n woorden niet bepalen kan, zoals wij hier niet kunnen besluiten dat het woord 'boom' ineens 'liefde' betekent, of 'café'. Woorden bestaan al. Dat wil niet zeggen dat het leven van een schrijver, of de omstandigheden waaronder een boek is ontstaan, voor de kritiek niet interessant kunnen zijn.

Wolff bleef, terwijl hij praatte, naar de tafel kijken.

Hij hield er trouwens niet van, Barthes, als z'n artikelen essays werden genoemd.

Wolff keek op. Mensen waren stil.

Sorry, was dat ongezellig?

Na een paar tellen schoot Ezra in de lach. Hij keek Erwin aan. *En daarmee basta!*

Toen ze later samen buiten stonden, merkte Wolff op dat hij het gesprek niet om zeep had willen helpen. Ezra legde een hand op zijn schouder. Wolff had het gesprek niet om zeep geholpen, maar iedereen gewoon even terechtgewezen. Als kinderen. Met name Erwin.

Het is moeilijk om die jongen stil te krijgen, zei hij. Daarom lachte ik.

In de weken daarna spraken Sara en Ezra hem vaker aan, in de gangen, tijdens pauzes. Wolff had het ongemakkelijke gevoel dat ze zich over hem ontfermden, dat hun leggen van contact een soort liefdadigheid was. Alsof ze hem vaak alleen hadden zien staan, hem zielig vonden. Hij wilde ze zeggen dat hij oké was, alleen, dat het hem niet dwarszat.

Waarom energie steken in de Erwins van de wereld?

Hij begon de gesprekjes sneller af te kappen.

Op een middag, toen hij in de keuken stond, thuis, kwam Aron binnen. Die liep door naar zijn kamer, zoals gewoonlijk, maar kwam een paar tellen later terug.

Jij leest veel, toch?

Wolff vroeg hoe hij dat wist. Maar – ja.

Ik zit aan de voorkant van het huis, zei Aron, en wees met zijn duim, ik zie je aan komen fietsen, vaak met een boek in je hand. Dus ik ging er maar van uit.

Wolff waande zich de meeste tijd onzichtbaar, begreep hij opeens. De gedachte dat iemand hem kon zien fietsen was hem bijna vreemd. Had dat met de stad te maken, die massa mensen hier? Had hij het gevoel daarin op te gaan?

Hij keek Aron weer aan. Hoezo, eigenlijk?

Mijn broer doet een hele doos boeken weg, misschien wil je er iets van. Scheelt hem weer tillen.

Aron gaf z'n nummer door, dan kon Wolff zelf, als hij wil-

de, contact opnemen. Voel je vooral niet verplicht.

Even later zat Wolff op zijn kamer, op het matras, zijn rug tegen de muur. Hij keek naar het nummer. Probeerde na te denken, maar kreeg geen grip op zijn aandacht. Twijfelde. Drukte toch zijn telefoon maar uit.

's Nachts kon hij de slaap niet vatten. Hij keek naar het plafond, vaag zichtbaar in het lantaarnlicht dat langs de gordijnen wist te glippen, een zwakke gloed in de hoek. Misschien kon hij maar beter even opstaan, maar hij had geen zin om morgen moe te zijn. Al hielp waarschijnlijk wakker liggen evenmin.

Vreemd hoe slapeloosheid z'n eigen probleem werd, hoe je hoofd zich vulde met het verlangen naar slaap, terwijl je juist precies je concentratie kwijt moest raken, nergens aan moest denken. Anders blééf je.

Wolff herinnerde zich hoe bang hij vroeger was geweest om te gaan slapen. Niet bang voor het donker in de kamer, maar voor het donker in zijn hoofd. Bang om zich kwijt te raken, en niet te weten hoe, wanneer, van wie je jezelf weer ontvangen mocht. Elke nacht wakker, wakker, tot de slaap hem plotseling zou overvallen. En de volgende ochtend herinnerde hij zich dat nooit.

Eén van die nachten, toen hij veertien was, misschien, of vijftien, werd donkerder dan de andere. Plots drong de gedachte zich aan hem op – als God nu eens niet bestond? Echt niet? Het was niet maar de mogelijkheid waarvan hij bang werd, niet precies, alsof de gedachte nooit eerder in hem opgekomen was. Het was dat hij voor het eerst in staat leek de gedachte werkelijk in overweging te nemen. Kon proberen te geloven, een sprong naar de overkant. De kamer leek te krimpen, was gekrompen. Alsof zich in zijn geest een doorgang sloot, elke gedachte daar nu gevangen bleef, niets om ze te zien, te horen. Te begrijpen, echt, hoe alleen je was. En zonder God ook niemand om daarmee bij terecht te kunnen.

Alsof je je vader iets voor het eerst niet durfde te vragen, omdat je bang was dat ook hij het niet oplossen kon, allemaal, en het enger zou zijn om dát te weten, te weten dat ook je vader eindig was, dan dat het probleem, waarmee je zat, bleef.

Voor het eerst, als kind, iets voor jezelf te houden, het te verdragen, bevend.

Zo voelde het, maar überhaupt. Niet met één probleem, maar met zichzelf. Wolff was rechtop, overdwars, in bed gaan zitten, had zijn benen naar zich toegetrokken.

Hoe was die nacht voorbijgegaan?

Hij herinnerde het zich niet.

En nu, slapeloos – hoe anders voelde nu dat donker. Waar was die angst van ooit. Hij vroeg zich af of het hem nog iets schelen kon, zichzelf te verliezen in de slaap. Of het hem schelen kon of hij zichzelf wel terug zou krijgen. Dit donker blééf, dacht hij. Dag in, dag uit. Zo oogde de toekomst, een steeds aanwezig donker aan het einde van de dag.

Wolff kon niet slapen tot hij wakker werd, tot zich weer een ochtend aanbood, in stilte, en hij begreep dat ook deze keer de slaap hem weer, uiteindelijk, overvallen had.

Toen hij een paar dagen later weer met Sara stond te praten, vertelde ze dat ze nog een avond organiseerde, volgende week, opnieuw op donderdag. Dat hij moest komen. Werd leuk.

En neem je vrienden mee!

Wolff knikte, en Sara liep door.

Hij was verward.

Neem je vrienden mee.

Zijn hele beeld van hen, van Sara en Ezra, was een vergissing. Het idee dat zij medelijden met hem zouden hebben was eigenlijk narcistisch. Alsof hun toenaderingen enkel om hem draaiden, ze alleen bezig waren zich naar zijn emotionele belangen te voegen.

Het waren gewoon twee mensen, aardige mensen, en ze wilden iets ondernemen.

Voor het eerst, in die tijd, had hij dóór dat hij droevig was.

Neem je vrienden mee.

Maar dat zijn jullie al. Toch?

Dat weekend, terug in Friesland, liep hij langs de weilanden net buiten het dorp. Koeien dromden samen in een hoek van het veld. De wolken waaiden snel over, je zag hun schaduw schuiven over het gras, zag het licht gewoon vallen.

Wolff vroeg zich af waarom hij het ene weekend nog naar hier kwam, en het andere niet. Waar dat aan lag. Hij leek niet echt bewust te kiezen – sommige vrijdagavonden pakte hij een kleine tas, fietste hij richting station, maar op andere leek die mogelijkheid niet eens in hem op te komen, nam hij gewoon z'n boek, ging hij lezen, lezen, slapen.

We zien je wel verschijnen, hadden z'n ouders gezegd. Je bent volwassen, je hebt je sleutel.

Hij kwam graag buiten als het waaide. Kwam graag hier, stapte van het pad af en leunde tegen het hek. Soms schaamde hij zich – alsof hij over wilde komen als een oude man. Hij wilde helemaal niks, wilde gewoon wandelen.

Vermoeiend om er woorden aan te geven. Hij zocht geen rust. Hij hoefde niet *even uit te waaien*. Al die manieren waarop mensen ontweken het over gevoelens te hebben, te zeggen dat het moeite kostte die te verwerken.

Ik heb hier niks te verwerken, dacht hij. Wil gewoon het gras zien golven door een windvlaag. Ik wil de omgeving.

Hij keerde zich weer om, begon terug te lopen richting het dorp. In de verte zag je de molen al.

In het café werd hij begroet door de mensen waarmee hij de vorige keer, uiteindelijk, aan tafel had gezeten. Hij had de

meeste namen niet onthouden, maar dat leek niemand hem echt kwalijk te nemen.

Wij kennen elkaar natuurlijk allemaal al, zeiden ze. Wij hoeven er maar één te leren – jij van iedereen.

Ze waren hem, impliciet, aan het meerekenen, dacht hij.

Al overschatte hij misschien de mate waarin deze mensen over zichzelf nadachten als een groep.

Minder denken, zei hij zichzelf. Laat het z'n gang maar gaan.

Sommige acts waren er voor de tweede keer, de meeste waren nieuw.

Kom jij straks nog?

Wolff keek Ezra aan.

Nee, gitaar ook niet mee. Maar misschien de volgende keer weer.

Was wel een succes.

Ezra zei niets, keek gewoon vriendelijk terug.

Erwin was weer luid – of opgewekt, misschien. Dat zou Wolff wel leren kennen. Hij werd gegroet, Erwin leek niet gekrenkt of boos. Waarom ook? Er was vrijwel niks gebeurd. Wolff herinnerde het zich misschien alleen omdat hij deze mensen nog niet kende, omdat elke uitspraak tegen een vreemde breekbaarder lijkt. Je weet nog niet hoe iemand wordt geraakt, of iemand in staat is iets te incasseren. Hoe iemand praat.

Sara kwam langs om biertjes uit te delen – ze had er steeds vier, riep *help* alsof ze bijna vielen. Toen stond Wolff met een glas in z'n hand.

Hij keek ernaar. Is dit dan, dacht hij, de tweede avond van mijn leven dat ik drink?

Hij nam een kleine slok. Herinnerde zich een van de laatste zomers van de middelbare school.

